Dragi romarji in prijatelji ŠmaR-a!

Praznik Marijinega Vnebovzetja nas je tudi letos povabil na Goro nad Malenskim Vrhom. V zgodnjem sobotnem jutru se nas je zbralo lepo število in skupaj smo se podali na pot – vsak s svojimi mislimi, prošnjami in željami, a vendar vsi z istim ciljem.

Za nami je še eno lepo romanje, polno prijetnih srečanj, pogovorov, molitve, vztrajnosti in predvsem dobre volje. Mislim, da lahko tudi tokrat rečemo: **bilo je lepo in vredno prehojenih kilometrov!**

Ob tej priložnosti se iskreno zahvaljujem **vsem romarjem za udeležbo, dobro voljo in prijetno druženje**. Prav vsak od vas je prispeval svoj delček k temu, da je bilo naše romanje takšno, kot mora biti – preprosto, iskreno in povezano.

Posebna zahvala pa gre **Metki Bogataj**, ki je naše romanje tako lepo zapisala in nam v svojih besedah še enkrat pričarala pot na Goro.

Naj nam Marija nakloni veliko zdravja, da se bomo še velikokrat srečali na naših romarskih poteh.

Hvala vsem in – do naslednjega romanja!

Lep romarski pozdrav,

Matjaž Oblak, božjepotnik
Predsednik Romarskega društva ŠmaR Žiri

Marija je spet povabila

Na veliki šmaren na Goro 15.08. 2026

Letošnji poletni meseci nas obilo obdarjajo s soncem in predvsem vročino. Tako se je tudi v soboto, 15. avgusta 2026, na praznik Marijinega Vnebovzetja obetal prelep sončen dan, nalašč za romanje h kateri od cerkva, posvečenih nebeški Materi Mariji. Romarji žirovskega romarskega društva ŠmaR smo se že tradicionalno odpravili peš na Goro nad Malenskim Vrhom.

Že ob peti uri zjutraj, ko je bila še trda tema, se nas je preko dvajset romarjev zbralo pri cerkvi sv. Lenarta na Dobračevi. Božjepotnik Matjaž nas je vse lepo pozdravil, namenil nekaj prijaznih besed in skupaj smo zmolili, da bi naše romanje potekalo brez težav, da bi vsi dosegli cilj na Gori. Svetilke so razsvetljevale našo pot do Trebije, nato pa so se že pokazali prvi sončni žarki. Pri kapelici v Podgori smo naredili eno skupinsko fotografijo in jo mahnili proti Hotavljam, kjer nas je počakala romarica Milka. Prav veseli smo je bili, da bo poromala z nami. Čeprav je sonce že kar kazalo svojo moč, je rahel vetrič in zavetje gozda pričaralo prav prijetno, ravno prav naporno pot. Pogled pa se je večkrat ustavil na travnikih in gričih, ki pa niso kazali najlepšega obraza, saj je suša že dodobra pokazala svojo moč. Rjavi odtenki za ta čas niso kaj prida dobri pokazatelji, predvsem ne za kmete. Ja, preizkušnje morajo kdaj pa kdaj dokazovati, da človek le ni gospodar vsega, je le kamenček v širnosti stvarstva. A tisti, ki bdi nad nami, bo naredil, da bo vse tako kot mora biti. Pred nami, romarji pa se je odpiral pogled na očaka Blegoša, pa na Stari in Mladi vrh in prav kmalu je pred nami kot bela golobica pokukala izza dreves cerkvica Marijinega Vnebovzetja na Gori. Malce je vseeno treba bilo počiti in to smo tudi storili na križišču, od koder je bilo do našega cilja, ki je presegel 1000 m nadmorske višine, le še dobro uro hoda. Treba je bilo odžejati naša suha grla, ker klanec to pač zahteva. Človek mora poslušati svoje telo in mu dati tisto, kar je v tistem trenutku potrebno, tokrat seveda pijača. Že smo lahko opazili prve romarje, ki so z avtomobili ali peš prav tako romali v Marijino svetišče. Ker smo bili kar precej pridni kar se hoje tiče, smo si lahko na cilju na Gori malce odpočili, preoblekli preznojena oblačila in opazovali priprave na sveto mašo. Pred začetkom smo v cerkvi naredili še eno skupno fotografijo in nekateri smo se srečali s prijatelji in z njimi malce poklepetali. Pritrkovalci so iz zvonov izvabljali lepe melodije, ki so naznanjale, da se maša pričenja. To ni bila navadna maša, saj jo je poleg župnika iz Javorij Cirila Isteniča in poljanskega župnika Jožeta Pluta daroval papežev odposlanec nuncij Luigi Bianco. Že samo ime nakazuje, da je italijanskega rodu, a se je potrudil in mašo daroval v slovenskem jeziku. Res si zasluži vse pohvale! Vse je bilo, kot se za ta dan spodobi usmerjeno k naši skupni Materi Mariji, ki je bila z dušo in telesom vzeta v nebesa. Mašo je spremljalo lepo petje in predvsem je bila navdušujoča ogromna množica ljudi, ki so prišli od blizu in daleč. Veliko je bilo mladih, kar je tudi zelo hvale vredno. Pridigo je v sicer nekoliko zatikajoči slovenščini imel nuncij. Prav to pa je imelo poseben čar, saj je tudi v vsakdanjem življenju potrebno imeti izzive, preizkušnje in z voljo, trudom in vztrajnostjo lahko dosežemo, kar nam je bilo dano. Marija je na ta dan imela res ogromno občudovalcev, a kljub vsemu ostaja skromna. Po obhajilu in blagoslovu smo romarji bili povabljeni še v cerkev na darovanje in vsak je dobil podobico. Mala papirnata sličica, a nosi tako veliko sporočilo. V majhnih stvareh se skrivajo velike stvari.

Po koncu svete maše smo se vsak po svoje odpravili domov, kjer je vsak na svoj način nadaljeval praznovanje. Mi romarji zagotovo s prelepimi vtisi, notranje bogatejši še za eno skupno romanje, ki nas vedno znova obogati. Kaj je treba še več? Nič! Naj nas Božja Mati Marija še naprej utrjuje, da bomo lahko še mnogokrat skupaj prehodili kilometre do tja, kamor smo namenjeni. Le veliko zdravja naj nam nakloni, vse ostalo imamo. Ne smemo pa pozabiti, da smo vsak v svojih mislih zagotovo imeli svoje prošnje, želje in Marija jih je varno spravila v svoje zavetje.

Dragi romarji, imenitno je bilo z vami! Romarska družina ŠmaR je enkratna, neponovljiva.

zapisala
Metka Bogataj